

Szólsz hozzám, Istenem

Dr. Lamouroux, 1794–1866

Urhan Ch., 1790–1845

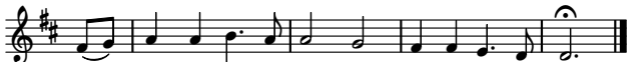
1. Szólsz hoz-zám, Is - te-nem, s én vá-laszt ad-ni ké-szen

Már- már meg-in-du - lok, hogy rád-bíz-zam ma - gam.

De lá-tod, köt s le-húz még ré - gi csüg-ge - dé - sem,

Áldd meg ma lel - ke-met több hit-tel, ó U - ram.

2. Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam, A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem. A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam, És törvényed szerint nem éltem semmiben.

3. Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál: Én nem dicsértelek s nem hirdettem neved; Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál, Hogy, ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?

4. Köt még a földi jó, a bűn, a földi örvény, S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok. A béklyó súlya nyom, levetném, összetörném, De lelkem gyenge még, s jaj, összeroskadok.

5. Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed, Hogy bölcsen bízzak és szolgáljak úgy neked. Mit érek nélküled? Add, hogy imádvá téged, Bús, gyarló bűnös én, hadd légyek gyermeked.

6. Nagy lelked élt, Uram, a prófétás időkben, Az fénylett át a szent s apostol életén; Áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven, Hogy Jézust nézzem és övéle győzzek én.